

Versió doble d'una vida

Text > ADRIANA BÀRCIA JOSÉ

No és inaudit trobar una obra escrita a quatre mans. En el còmic és una pràctica habitual que guionista i dibuixant comparteixin coberta. També n'hi ha que s'ho fan tot i d'altres que es reparteixen la feina. Andreu Martín i Jaume Ribera, per exemple, es van conèixer quan eren guionistes de l'Editorial Bruguera i des de llavors han format un tàndem prou fructífer. La seva primera obra, *No demanis llobarro fora de temporada*, va guanyar el Premio Nacional de Literatura Infantil y Juvenil (1989). En canvi, a *El secret del meu turbant* (2010), Agnès Rotger hi va posar la forma i Nàdia Ghulam el contingut. I, finalment, Prudenci i Aurora Bertrana van elaborar *L'illa perduda* (1935); ell li va fer escollir el tema i tots dos es van compenetrar per escriure'n les parts corresponents.

Per tant, de tàndems, n'hi ha de tots colors. És possible que tot plegat es dilueixi quan es tracta d'un sol text. S'hi pot percebre la ploma de cadascú o no. Aquest no és el cas de *Doble vida*, l'obra d'Àngels Bassas i Salvador Macip, que ja havien col·laborat a *La maleta de la memòria* (2019). Aquest cop ens expliquen una història d'amor passional i obsessiu protagonitzada per dos personatges que han superat la quarantena: la Sílvia i en Robert. Ambdós punts

de vista estan separats perquè el llibre és reversible: podem triar llegir primer la narració de la Sílvia i, després, girar el llibre i complementar-la amb la d'en Robert, o viceversa. En aquest sentit, Bassas adopta el punt de vista de la Sílvia i Macip, al seu torn, encarna el d'en Robert. Per tant, queda clara la línia que separa les veus i, alhora, les mirades sobre el quid de la qüestió.

Quant a l'argument, la Sílvia és una dona que va patir una violació el dia que s'havia de graduar a la facultat de medicina, i en Robert, amb qui encetava una relació, no va fer res per aturar-la. Aquest trauma persegueix la protagonista, una pediatra amb un fill autista, en Marc, fruit d'una relació en què va patir abusos masclistes per part del pare absent, en Jongen. Per la seva banda, en Robert és un cirurgià plàstic arrelat a Marsella amb dona i fills. Simbolitza un èxit de cartró pedra, perquè, en realitat, amaga una profunda insatisfacció emocional. La història arrenca quan coincideixen en un sopar de la promoció d'estudiants de medicina. I, en aquest punt, es desferma la passió.

No esguerrarem la continuació de l'argument, però el lector avesat a aquest tipus d'històries ja se'n pot imaginar la resolució, encara que el gir final és força inesperat. En tot cas, el

voluntat de l'heroi de sobreposar-se a les dificultats tot inspirant-se en el retrobament amb la pàtria i amb si mateix: en un dels sonets, que s'inspira en el terrífic passatge de les sirenes, l'autora clou la descripció dramàtica amb un salt meditatiu que en forma el tercet final: «Si buit de mi pogués caminar enrere, | donaria el que soc per ésser el que era: | ulls admirats i cor sense doblec». Voluntat de sobreviure...

El treball de Jordi Julià és una obra homèrica en si mateixa: no és una

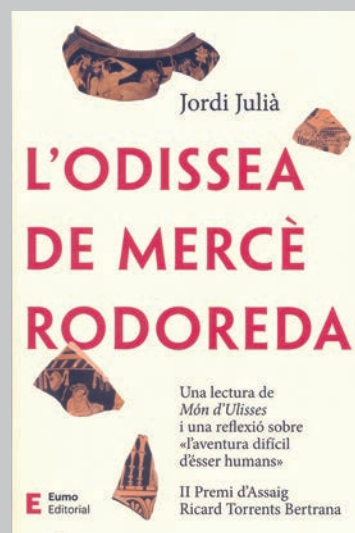
lectura per a pusil·lànimes. Cal tenir unes mínimes nocions sobre mètrica, conèixer el mite d'Ulisses i estar disposat a navegar entre referències literàries abundoses, uns Escil·la i Caribdis per a lectors no avesats. Però tots aquells que superin feliçment aquests esculls erudits arribaran a conèixer una faceta ben poc difosa de Mercè Rodoreda i, tot al·ludint a Kavafis, podran dir que després del llarg viatge hauran après què volen dir les Ítaques.

BASSAS, Àngels; MACIP, Salvador. *Doble vida*. Barcelona: Columna, 2022. 304 p.

que és realment abassegador de l'obra és com s'hi descriu la suposada maduresa entre els quaranta i els cinquanta. És decebedor descobrir que s'és un clíxé: heterosexual emocionalment traumatitzat que decideix emmascarar el seu propi buit a través del sexe moralment prohibit, o sigui, fora de la rutina de la parella estable, per ocupar la vacant d'una mitja taronja volàtil.

En temps del «només sí és sí», aquesta obra no decep; ara bé, potser hauria estat interessant que Bassas acceptés desenvolupar el punt de vista del protagonista, i Macip, el de la protagonista. I és que posar-se al lloc de l'altre pot ser un clíxé, però, en el fons, també és la clau.

JULIÀ, Jordi. *L'Odissea de Mercè Rodoreda*. Vic: Eumo Editorial, 2022. 247 p.